

PIENEMMÄT VIHKIMYKSET

Pekka Ervastian esitelmä 26.5.1929

Vähemmistä vihkimyksistä puhutaan nykyaikana rosenkreutsiläisten kesken silloin, kun tahdotaan kuvata sitä verrattain pitkää valmistavaa tietä, joka vie Kristuksen luo siinä määrin, että ihminen sitten voi seurata Kristusta eli kulkea Kristuksen rinnalla Golgatalle. Näistä pienemmistä, vähemmistä vihkimyksistä ei puhuttu ennen Kristusta, vaan silloin itse asiassa tämä valmistava tie käsitti muutamia suuria vihkimyksiä. Mutta nykyään käytämme mieluummin nimitystä „vähemmät vihkimykset“ tai, niinkuin viime kerralla sanottiin, suuria psyykkisiä, henkisiä kokemuksia, sentähden että, niinkuin sanottu, nämä vähemmät vihkimykset eivät ole vihkimyksiä sanan varsinaisessa merkityksessä, vaan ne ovat henkisiä, sisäisiä kokemuksia. Kuitenkin niiden joukossa voi olla ja tavallisesti on kaksi tai kolme semmoista, joita voi nimittää vihkimyksiksi sanan tavallisessa merkityksessä, mutta ei ole aivan välttämätöntä, että näiden kokemusten joukossa on yhtäkään teknillistä vihkimystä, koska ihminen voi kulkea kaikkien näiden kokemusten läpi ilman, että hänellä on ollut yhtään teknillistä vihkimystä. Näitä kokemuksia on yhdeksän. Asia on muuttunut tässä suhteessa Jeesuksen jälkeen. Ennen Kristusta oli valmistava tie joku semmoinen, joka vei tielle, joka sitten käsitti kolme n.s. suurta vihkimystä, jolloin nämä kolme vastasivat sitä, mitä nyt nimitämme valmistavaksi tieksi.

Minkätähden asia on niin, mistä se johtuu? Olemme kyllä kaikki sen kuulleet, mutta on hyvä parilla sanalla johdattaa se mieleen. Ennen Kristusta ja oikeastaan ennen Buddhaa myös, sillä hän pani alulle sen, minkä Jeesus Kristus vei loppuun, mutta lyhyesti sanoen ennen Kristusta oli meidän maapallomme, niinkuin voimme teknillisesti sanoa, Saatanan vallassa, mutta jälkeen Kristuksen on Saatanan valta murrettu. Ja mitä se

merkitsee? Se merkitsee – ja voimme sen hyvin ymmärtää entisten esitelmien nojalla – että meidän maapallomme sisäinen, salainen koulu, jota nimitetään „tuskallisten ponnistusten kouluksi“, vie yksilöt n.s. valkoiseen magiaan. Mutta juuri sentähden, että se vie siihen valkoiseen magiaan eli hyvin suureen viisauteen yhtyneeseen maagilliseen voimaan kaikkien elävien olentojen yli, niin samalla tämä meidän maapallomme koulu saattaa myöskin houkutella ihmisen harhatielle, mustaan magiaan. Tietysti semmoinen ihminen, joka ei ole kulje meidän maapallomme salaisessa koulussa, vaan ottaa maapallon voimakkaan vaikutuksen sisäänsä, itseensä ja lähtee sitten omille teilleen, hän joutuu mustan magian harhapoluille. Sentähden se ihminen, joka tässä maapallolla saavuttaa sen täydellisyyden, jonka täällä voi saavuttaa, hän on täydellisesti voittanut mustan magian. Me emme voi tulla täydellisiksi tällä maapallolla, ellemme voita mustan magian houkutukset eli, niinkuin uskonossa sanotaan, Saatanaa. Tämä meidän maapallomme henki, hallitsija, jumala, on niin äärettömästi voimakas ja viisas itsestään, että sille on voitu uskoa semmoisen vaikean koulun hoito ja johto, joka saattaa viedä mustaan magiaan. Meidän täytyy käyttää hieman sisäistä intuitionia ymmärtääksemme näitä asioita. Ei kelle tahansa voi antaa semmoista koulua, jonka oppilaat voivat joutua mustaan magiaan, vain semmoiselle, joka on kovasti nöyrytnyt ja odottaa lunastuksen päivää. Jos olette lukeneet Marie Corellin romaanin „Prinssi Lucio“, niin te olette saaneet siitä jokseenkin hyvän kuvan Saatanasta. Prinssi Lucio on Saatana, mutta semmoinen kaunis, ihana, viisas, hyvä olento, joka houkuttelee yksilön pahan tielle, mutta joka iloitsee silloin, kun yksilö ei lankea hänen pauloihinsa. Muuten hän on kyllä hyvin ankara ja tuntuu melkein tunnottomalta, vaikkakin erittäin kohteliaalta, viettellessään ihmistä pahaan, mutta hänen sydämensä heltyy, jollei lankea hänen pauloihinsa. Tämä on kaunis kuva Saatanasta ja se muistuttaa meidän maapallomme henkeä. Corelli oli okkultisti ja kaikenlaisten inspirationien alainen. Ja meidän

maapallomme henki tuli tavallaan lunastetuksi Kristuksen työn kautta. Tämä ihmeellinen jumal-, enkeliolento, joka on meidän maapallomme henki, tuli lunastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta, antoi vallan Kristukselle. Ennen hän oli kosmillisen Kristuksen suojamuurina, ettei mikään yksilö voinut päästä Kristuksen luo, ennenkuin hän mursi Saatanan muurin. Sitten vasta hän saattoi näkymättömässä maailmassa päästä Kristuksen yhteyteen. Siten tämä maapallo ei ole sillä tavalla enää kokonaan Saatanan käsissä, Jeesuksen Kristuksen työn kautta on muutos tapahtunut. Ei Saatanana ole muurin Kristuksen välillä, vaan Kristuksella on kuin valo, joka on tunkenut läpi Saatanan pimeyden, koko tuon suojamuurin läpi ja päässyt maapallon ihmiskuntaan saakka, että Saatanana itse asiassa on luovuttanut valtansa maapallon yli ja Kristuksella on tämä valta käsissään. Tämä ei merkitse suinkaan, että yksityiset ihmiset olisivat jollakin salaperäisellä tavalla lunastetut, että meillä ei olisi mitään tehtävää. Ei, sillä tavalla ei ole kukaan yksilö lunastettu, jokaisen yksilön täytyy kyllä vielä lunastaa itsensä, että Kristus pääsee hänessä eläväksi, mutta tuo saatanallinen muuri ei ole enää estämässä. Nyt Kristuksen valo, Pyhä Henki, on jokaisen yksilön luona, niinkuin me sanomme, että se kolkuttaa jokaisen yksilön sydämelle. Kosmellinen Kristus on niin lähellä kaikkia yksilöitä, että kuka tahansa voi lähteä turvallisesti kulkemaan sitä tietä, joka vie hänet Kristuksen yhteyteen, niin että ei enää edes tarvitse niitä monia teknillisiä vihkimyksiä ja hirmuisia ponnistuksia päästäkseen Saatanan muurin läpi. Tämä kulku Saatanan muurin läpi ei ole niin vaikea enää kuin ennen Kristusta, vaikka se on jokaisen kuljettava. Siinä ei tarvita erikoisia teknillisiä vihkimyksiä välttämättä, vaan ne voidaan suorittaa psyykkisinä kokemuksina.

Tämä on se ero, joka on olemassa vanhan ja uuden liiton välillä. Vanhassa liitossa jokainen yksilö sai omin päin nousta taisteluun Saatanaa vastaan ja voittaa hänet. Silloin ei hän voinut saada muuta apua kuin ihmisiltä, jotka olivat sen tien kulkeneet,

hän ei voinut vedota omaan sisäiseen itseensä, vaan toiset ihmiset voivat antaa hänelle neuvoja ja hänen piti niitä tarkasti noudattaa, ja jos hän oikein ponnisti niitä suorittaessaan, hän saattoi onnistua ja opettajat saattoivat vihkiä hänet johonkin määrättyyn veljeskuntaan ja asteisiin pyhässä veljeskunnassa.

Nyt on asia toisin. Tietysti yksilö voi vieläkin kulkea vanhaa tietä, voi vieläkin suorittaa vihkimyksiä ja joutua veljeskuntaan ja eri asteisiin, mutta hänen ei välttämättä tarvitse tehdä sitä, jos hän vain vetoaa siihen Pyhään Henkeen, joka on ihmiskunnassa ja joka on Kristuksesta lähtenyt, niin että kun hän täyttyy Pyhällä Hengellä, hän voi päästä Kristuksen luo ja se voi käydä nopeammin, mutta tavallista on, että kuuluu useampia ruumistuksia, ennenkuin hän voi kulkea Kristuksen kanssa Golgatalle. Hän tulee niin Pyhän Hengen täyttämäksi ja niin välittömään yhteyteen Kristuksen kanssa, vaikkei Kristus ole täydellisesti elävä hänessä. Yksilö voi vedota Pyhään Henkeen, että hän tulee Pyhän Hengen täyttämäksi ja suorittaa suuria Herkules-töitä. Kyllä silloinkin tulee hänelle apua, mutta hänen ei tarvitse käydä läpi suurempia vihkimyksiä, vaan hän voi suorittaa kaikki kokeet henkisinä, sisäisinä kokemuksina. Sentähden on ero kyllä koko lailla suuri vanhan ja uuden liiton tien välillä, vaikka tietysti saavutukset ovat samat, mutta juuri sentähden, että uudessa liittossa saavutukset ovat psyykkisiä, sisäisiä, enemmän kuin tarkasti ulkonaisia, juuri sentähden myöskin nämä sisäiset saavutukset kulkevat eri järjestyksessä eri ihmisillä siksi juuri, ettei ole tuo vanha, säännöllinen kulku ikäänkuin jotain spiraalia pitkin, joka aina pienenee ja pienenee. Kun ei ole se säännöllinen, vanha kulku, vaan kun tämä on kuin kulkua heti siihen keskipisteeseen, -säteeseen, niin ihminen voi kulkea suoraan sitä kohti ja omalla säteellään suorittaa yhdeksän henkistä kokemusta ilman säännöllistä, edeltäkäsän määrättyä järjestystä. Yksilöt voivat saavuttaa nämä kokemukset kukin omassa järjestyksessä, mutta ennenkuin joku on saavuttanut kaikki yhdeksän, ei hän tietysti kelpaa taivastenvaltakuntaan, ei hän ole kristitty sanan

varsinaisessa merkityksessä. Täytyy saavuttaa yhdeksän suurta, henkistä ominaisuutta, ennenkuin voi Kristuksen kanssa kulkea Golgatalle.

Olen tahtonut ensin esittää tällöisen yleiskatsauksen, teoreettisen selityksen, ennenkuin täydellisemmin silmäämme näitä ominaisuuksia. Kun meillä on vain yksi esitelmä käytettävänä, tulee esitykseni hieman skemaattiseksi. Lyhyesti kuitenkin koetan selittää nämä asiat. Ja silloin tahdon heti mainita edeltäkäs in erään seikan, josta on kyllä ollut puhetta ennenkin useampia kertoja ja joka viittaa siihen, mitä äsken sanoin, että voi olla, että ihmisellä näistä kokemuksista jotkut, esim. kaksi, ottavat melkein vihkimyksen muodon. Ja niin on, että kun ihminen kulkee tällä Kristuksen valmistavalla eli Pyhän Hengen tiellä, silloin voi sattua, että hän tässä fyysisessä maailmassa, näkyväisessä maailmassa, joutuu tekemisiin jonkun veljeskunnan, seuran, kanssa, jossa hän saa läpikäydä aivan ulkonaisia, fyysisiä vihkimyksiä. En tarkoita sillä mitään kovin mystillistä, tarkoitan, että hän tulee esim. vapaamuurariksi ja tässä näkyväisessä maailmassa läpikäy seremonian, joka tulee hänelle vihkimykseksi. Tämä on silloin hänelle erikoinen kokemus, jos hän on Pyhän Hengen tiellä kulkeva. Mutta jos ihminen ei ole totuudenetsijä, voi se olla häneen mitään vaikuttamatta. Jos hän on totuudenetsijä, vaikuttaa se häneen psyykkisesti voimakkaasti. Ja samalla tavalla voi sattua ihmiselle valmistavalla tiellä, että hän ulkona maailmassa joutuu vihkimysseremonian osanottajaksi. Hän voi nähdä unta, että hän tulee merkillisen veljeskunnan jäseneksi. Ja semmoinen unikokemus vaikuttaa häneen suuremmoisesti, kun hän on totuudenetsijä. Jos semmoinen uni sattuisi ihmiselle, joka ei ole totuudenetsijä, se hämmästyttäisi häntä tai hän ei siitä mitään tietäisi.

Nämä kaksi kokemusta sattuu hyvin usein Pyhän Hengen tien kulkijalle, mutta ne eivät merkitse mitään, jolleivät ne vaikuta kyseessä olevan yksilön sieluun voimakkaasti, jolleivät ne merkitse hänelle hyvin paljon, todista hänelle jotain. Mutta jos

nämä kokemukset paljastavat hänelle aivan kuin uusia totuuksia ja antavat hänen paremmin ymmärtää itseään ja koko maailmaa, silloin ne kuuluvat näihin vähempiin vihkimyksiin eli henkisiin kokemuksiin, joita ihmisellä pitää olla yhdeksän.

Nyt nämä ihmisen yhdeksän kokemusta jakautuvat luonnonmukaisesti aivan kuin kolmeen jaksoon riippuen siitä, että me ihmiset elämme tässä maailmassa, tässä syntymän ja kuoleman välisessä tilassa, jossa meidän tajuntamme pukeutuu kolmeen eri muotoon, meidän tajuntamme ilmenee kolmella eri tavalla. Meillä on ensin tämä meidän päivätajuntamme, jossa elämme hereillä ollen ja jossa olemme enemmän tai vähemmän tajuisia. Mutta sitten elämme myöskin unitajunnassa, nukumme ja näemme unta. Ja se on toinen meidän tajuntamme ilmenemis-muoto. Mutta sitten on meissä vielä kolmas tajunnan muoto, nim. se, jossa elämme silloin, kun nukumme niin sikeästi, ettemme näe mitään unta, vaan olemme levänneet erinomaisen hyvin. Silloin olemme olleet siinä kolmannessa tilassa, jota nimitetään unettomaksi uneksi eli anushupti-tilaksi. Ensimmäinen oli dshagrata eli valvetila, toinen avapna eli unennäön tila. Meillä jokaisella on kokemusta näistä kolmesta, ne kuuluvat meidän personalliseen elämäämme. Sitten on vielä syvempiä tiloja. Vanhassa indialaisessa jaoituksessa puhutaan neljännestä tilasta, joka on tuon unettoman unen takana. Se on turiija-tila, johon ei tavallisen ihmisen tajunta ollenkaan ylety. Me personal-lisina olentoina elämme kolmessa tilassa: valvetajunnassa, unitajunnassa ja salatajunnassa, joksi kolmatta tilaa voimme nimittää, koska personallinen ihminen ei muista siitä mitään.

Näissä kolmessa eri tilassa personallisen ihmisen tajunta siis elää, kulkee niissä läpi aivan kuin spiraalissa syntymän ja kuoleman välillä. Päivällä olemme valvetajunnassa, sitten unitajunnassa ja senjälkeen salatajunnassa ja sitten taas siirrymme unitajuntaan ja valvetajuntaan. Ja sentähden, että Pyhä Henki valmistavalla tiellä, sillä joka on vievä meidät Kristuksen yhteyteen, on täyttävä meidät kokonaan, niin se merkitsee, että

tämä Pyhän Hengen vaikutus ei saa rajoittua ainoastaan meidän päiväajuntaamme, valvetajuntaamme, vaan sen täytyy tunkea myös meidän uni- ja salatajuntaamme. Niin paljon on saatava valmistavalla tiellä aikaan, Pyhän Hengen vaikutus on tuntuva koko meidän personallisuudessamme, sitten vasta voimme astua Kristuksen luo. Se on meidän suuri ja pitkä puhdistuksemme.

Nyt ymmärrämme hyvin, että ennenkuin me ollenkaan voimme astua Pyhän Hengen tielle, meidän täytyy olla totuudenetsijöitä, ihmisiä, jotka ajattelevat, kyselevät, tahtovat selvää elämästä ja kuolemasta. Pyhän Hengen tielle ei voi astua kukaan, joka on välinpitämätön, suruton, jolle elämä on yhdentekevää, joka ei välitä Jumalasta eikä perkeleestä. On välttämätöntä, että ihminen sisässään syntyy uudestaan totuudenetsijäksi, herää ajattelevaksi olennoiksi, joka tahtoo ymmärtää elämää ja kuolemaa, joka ei tahtoisi turhaan olla olemassa, astua hautaan tietämättä mitään Jumalasta. Tämä on välttämätön, luonnollinen edellytys ihmiselle, ennenkuin hän voi astua Pyhän Hengen tielle. Mutta kun hänessä on tämä edellytys, kun hän tahtoo, silloin on Pyhä Henki annettu ihmiselle, niin että hän voi astua tielle, hän voi silloin lähestyä Elämän porttia taivastenvaltakuntaan. Niinkuin Jeesus sanoo: „Tehkää mielenmuutos ja syntykää uudestaan, sillä taivastenvaltakunta on lähestynyt.“

Tässä uudessa liitossa on merkillistä, että kosmillisen Kristuksen luo pääseminen on lähestynyt meitä. Jeesus sanoi, että Hän lähettää Pyhän Hengen, kun Hän menee pois. Me voimme astua Pyhän Hengen tielle, kun olemme totuudenetsijöitä, vakavia ihmisiä, mikä ei suinkaan merkitse, ettemme voi leikkiä, huumoria ymmärtää. Vakavuus voi juuri tulla ilmi siinä, että olemme leikinlaskijoita, mutta samalla koko meidän elämämme on sisältörikasta, meillä on elämä silmien edessä, me tunnemme ihmisyytemme, me emme ole kuin perhoset, jotka eivät ajattele mitään, vaan lentävät kukasta kukkaan, vaan me olemme ihmisiä, jotka osaavat syvästi nauttia ja syvästi kärsiä, ihmisiä, jotka ovat aina elämän, Jumalan edessä. Ja kun me sitten

totuudenetsijöinä astumme oikealle tielle, Pyhän Hengen tielle, joka on vievä meidät Kristuksen yhteyteen, silloin olemme heti selvillä siitä, että on kysymys meidän itsekasvatuksestamme. Sillä mikä on tuo totuuden henki, Pyhä Henki, se Elämä, josta me tiedämme, että meidän täytyy Pyhän Hengen tiellä tulla osallisiksi? Se on veljeyden, rakkauden elämä. Totuudenetsijöinä olemme saaneet enemmän tai vähemmän selväksi sen luonnollisen tosiseikan, että ihmiset ovat veljiä. Sentähden madame Blavatsky esitti teosofisen liikkeen ensimmäiseksi ohjelmapykäläksi yleisen veljeyden tunnustamisen. Kun tunnustamme kaikkien yhteisen veljeyden, silloin olemme todellisia totuudenetsijöitä, silloin voimme kulkea Pyhän Hengen tietä, sillä Pyhä Henki on se Henki, joka yhdistää kaikki ihmiset yksilöinä toisiinsa. Se ei ole, kuten ennen maailmassa, kansallinen henki, joka erotti ihmiset, kuten myös tällä hetkellä kansallinen henki ja luokkahenki tai sukuero, joka erottaa naiset miehistä, vaan Pyhä Henki on kaikkien ihmisten takana, joka tekee, että yksilö ymmärtää ja tietää ja on vakuutettu, että ihmiset ovat veljiä huolimatta yhteiskunnallisesta asemasta, valtiosta, sukupuolesta j.n.e. Se on Pyhän Hengen antama totuuden näkemys, tämä veljeyden ymmärtäminen.

Kun ihminen on astunut Pyhän Hengen tielle todellisuudessa, hän on ymmärtänyt tämän veljeyden ja nyt kulku Pyhän Hengen tiellä on tuon suuren veljeysrakkauden toteuttamista. Ennenkuin me kuljemme tällä tiellä, näemme sen hengessämme, mutta emme osaa sitä toteuttaa. Kun sen osaamme toteuttaa, silloin pääsemme taivastenvaltakuntaan. Mitään määrättyä aikaa ei ole, toisille se voi tapahtua yhdessä ruumistuksessa, toisille kestää monta ruumistusta. Mutta koska on erinomaisen harvinaista, että ihminen yhdessä hetkessä voi siihen päästä, niin ihminen ymmärtää, että se tie vaatii häneltä monipuolista itsekasvatusta ja ponnistusta. Elämä auttaa kyllä häntä suuresti ja monet ihanneolennot elämässä, mutta jumalat eivät auta muita kuin niitä, jotka itse työtä tekevät. Ja sentähden yksilö, kun tämä

tie hänelle aukenee, rupeaa harjoittamaan mietiskelyä. Se tulee hänelle kyllä selväksi. Nykyaikana ei ole mitään mahdotonta, ihminen saa tietää mietiskelystä ja sen suuresta avusta. Ihminen ei voi päästä mihinkään itsekasvatuksen tiellä, ellei hän opi ajatuksiaan hillitsemään, mietiskelemään. Ja kun ihminen ryhtyy tämmöiseen itsekasvatukseen ajatuksen keskittämisen ja mietiskelyn avulla, silloin hänessä kehittyy vähitellen ensimmäinen näistä yhdeksästä vaadittavasta ominaisuudesta. Ja kaikki nämä yhdeksän ominaisuutta ilmenevät jotenkuten ihmisen tajunnassa. Ja pyydän tässä välillä sanoa, että näitä ominaisuuksia voi harjoittaa eri järjestyksessä, se riippuu ihmisestä itsestään, ne eivät välttämättä kulje tässä järjestyksessä, kuin ne nyt esitän. Mutta ensimmäinen niistä, mistä puhun, se, joka tulee ihmiselle varsinaisesti juuri ajatustyön avulla, ilmenee hänen sisässään sangen huomattavana kokemuksena. Hän nimittäin alkaa vähitellen tuntea itsensä erittäin yksinäiseksi. Hän tulee aivan yksinäiseksi ja hän voi tuntea itsensä hyvin avuttomaksi ja hyljätynksi, huonoksi. Monet uskonnolliset ihmiset ovat tätä kokeneet. Ja ihmisen täytyy kokea, huomata, kuinka yksin ja yksinäinen hän on, aivan kuin hyljätty, niinkuin laivahylky karilla. Ei hän löydä itsestään mitään kaunista, hyvää, jaloa. Kuta enemmän hän harjoittaa ajatuksiaan ja oppii mietiskelemään, sitä enemmän hän huomaa, kuinka yksinäinen hän on. Se on sellaista työtä, tämä itsekasvatus, ettei se ollenkaan näy pinnalla, hän huomaa itsestään, että hän menee taaksepäin, hän ajattelee, että kaikki näkevät, kuinka mitätön hän on. Hän tuntee, kuin ei Jumalakaan välittäisi hänestä. Mutta hänen täytyy silti ponnistaa, ei saa antaa minkään seikan lamauttaa. Hän ei saa pelästyä siitä, että on yksin ja näennäisesti kaikkien jumalien ja mestarien hylkäämä.

Tämän yhteydessä täytyy kulkea toinen ominaisuus, samalla henkinen kokemus, joka on yhteydessä muiden ihmisten kanssa. Sillä ihminen myöskin oppii näkemään, että toiset ihmiset eivät ole täydellisiä. Hän näkee sen niin selvästi, että se saattaisi

painaa vaa'assa sillä tavalla, että hänessä itsessään nousisi jonkinlainen ylpeydentunne. Jos hän vertaa itseään toisiin, hänessä voi herätä ajatus: minähän en ole huonompi kuin toiset, ehkä jossakin suhteessa parempi. Se on kiusaus, houkutus. Yksilön pitää oppia juuri veljeyden läksy. Se on totuuden mittapuuna tällä tiellä. Kun hänen hänen silmänsä menevät auki näkemään, minkälaisia toiset ihmiset ovat, ei se saa opettaa hänelle ylpeyttä, itsevanhurskautta, vaan nöyryyttä. Hänen pitää siis kasvattaa itseään suvaitsevaisuuteen, hänen täytyy tuntea, että ihmisten veljeyden on juuri siinä, että ihmiset ovat erilaisia. Ja minun veljeyteni ihmisiä kohtaan on juuri siinä, että annan olla heidän, niinkuin ovat. En saa tulla millään tavalla kärsimättömäksi, enkä vaatia toisilta, että he olisivat parempia kuin ovat. Minun on päinvastoin oppia iloitsemaan ihmisistä, että ovat semmoisia kuin ovat. Me voimme oppia näkemään ilolla heidän kaikkia virheitään, epätäydellisyyksiään, me voimme iloita siitä, kuinka paljon hyvää heihin tulee, kun he kasvavat, sillä missä ihmisellä on suuri heikkous, siinä hän tulee olemaan vahva, ihana ja puhdas.

Sillä tavalla meidän täytyy oppia sisässämme arvostelemaan ihmisiä, ei tulemaan kärsimättömiksi heidän epätäydellisyytensä johdosta, vaan kasvaa täysin suvaitseviksi, toleranteiksi eettisessä merkityksessä ja tulla todellisella tavalla nöyriksi. Nöyryys on toinen näistä yhdeksästä ominaisuudesta. Se on aivan välttämätön, ehdoton, Pyhän Hengen tiellä. Ja kun me itseämme tutkiessamme huomaamme itsessämme puutteellisuutta tässä kohden, kun huomaamme, että olemme nopeat, hätäiset arvostelemaan, niin täytyy oppia maltillisiksi, sydämellisiksi, ajatteleviksi siinä, että itse pysymme aina nöyrinä. Jollemme ole nöyriä, niin se on jotain, jota meidän täytyy hankkia itsellemme voidaksemme kulkea Pyhän Hengen tiellä.

Ja kun me koetamme tällä tiellä kulkea, niin tässä meidän valve- eli päivätajunnassamme on vielä kolmas erinomaisen tärkeä ominaisuus, joka meissä kehittyy, ja jonka pitää meissä

kehittyä. Ja se on vapautuminen kaikesta kärsimyksen pelosta. Me emme saa pelätä tai paeta kärsimystä, vaan aina olla valmiit ottamaan kärsimystä vastaan tietäen, että kärsimys on meille karmaa ja erinomaisen hyvää karmaa. On aivan kuin karma meitä suosisi, jos se heittää meille jonkun suuren kärsimyksen tai pettymyksen ja tuskan: silloin maksamme vanhaa velkaa tai jotain opimme. Kun kristinuskossa on opetettu ihmisiä, että heidän täytyy paeta helvetin tulta ja tuskaa, pelastaa sielunsa, niin ihmisen päinvastoin, kun kulkee totuuden Pyhän Hengen tiellä, täytyy oppia ajattelemaan, että kerrassaan väärin olisi paeta helvetin tulta, etsiä oman sielunsa pelastusta pakenemalla siitä. Kuka ties joku hänen omaisensa joutuu siihen. Kristikunnassa on opetettu, että ihmiset taivaassa iloitsevat siitä, kun näkevät, kuinka pahat ihmiset kärsivät helvetin tullessa. Tämä on niin äärettömän epäsiiveellinen kanta, ettei Pyhän Hengen tiellä kulkija saa ottaa sitä lukuun. Jos olisi helvetti, ikuinen kärsimys olemassa, niin hän tuntee ja vaikka sanoo sen toisille: silloinhan minä olen sitä varten, minunhan juuri pitäisi mennä siihen, ehkä siitä silloin olisi jotain hyötyä toisille, ehkä veljeys siitä paranisi, ehkä minä silloin voisin lohduttaa toisia. – Kaukana siitä, että hän pelkäisi helvettiä, hän sanoisi: ehkä minä voin tehdä siellä hyvää. – Nyt semmoista helvettiä ei ole olemassa, joten hänen tehtävänsä on vapauttaa toisia semmoisesta pelosta ja kasvattaa itseään alati kärsimään omien syntiensä takia, mitä on tehnyt tässä tai edellisissä elämissä. Hän tietää, ettei kärsimys tule, ellei ole rikottu. Siis kun kärsimys tulee häneen personallisesti, on se hänen personallista karmaansa. Mikäli hän voi ottaa osaa jonkun heimon tai kansan yhteiseen karmaan, kärsimykseen, hän on kuin hyvän mielen ja ilon lähteenä, hän vähentää yhteistä kärsimystä, hän on tilaisuudessa tekemään työtä ilon ja onnen puolesta keskellä kärsimystä. Hän ei uppoudu kärsimykseen, hän on tietysti siinä mukana, mutta koettaa vähentää toisten kärsimystä.

Tässä on kolmas henkinen ominaisuus, joka tulee ihmiseen ja joka on hänessä suurena psyykkillisenä voimana, niin että

hänellä saattaa olla näkyjä ja uudestisyntymistapauksia, jotka tulevat tämän yhteydessä, mutta kaikki kokemukset kärjistyvät määrättyyn ominaisuuteen.

Nuo kolme ominaisuutta, jotka varsinaisesti kuuluvat päivätajuntaan, ovat: yksinäisydentunne, josta ihminen ei välitä, vaan voittaa sen, nöyryys ja valmius kärsimykseen. Ei hän etsi turhanpäiten kärsimyksiä, esimerkiksi erikoisella askeesilla, ei hän sillä mitenkään lisää nopeutta ja omaa kuntoaan Pyhän Hengen tiellä. Hän voi kyllä joskus tuntea sisässään: nyt hän tekee niin ja niin ja hän voi vähän hätyyttää itseään, kun tuntee sen sisäisenä inspirationina, mutta ei ulkonaisena keinona. Ja silloin hän tekee, niinkuin inspirationi vaatii, vaikka se tuottaisi hänelle paljonkin tuskaa. Kun ihminen tietää olevansa sairas, hän on syömättä jotain ja tekemättä jotain, vaikka se voi tuottaa hänelle vähän ikävyyttä, mutta hän kieltäytyy siitä, kun tietää, että se tuo hänelle terveyttä. Samoin voi ihminen sisäisestä pakosta panna itselleen tehtäviä. Jeesus sanoo: kun te kieltäydyste, niin älkää maalatko itseänne surullisen näköisiksi, älkää antako ihmisten tietää siitä, vaan se on jotain, jonka suoritate itsenne kanssa.

Sitten on kolme ominaisuutta, jotka varsinaisesti kuuluvat unitajuntaan. Minä en tahdo ollenkaan ruveta kuvaamaan olotiloja unitajunnassa, tahdon sanoa vaan sen, että kun ihminen kulkee Pyhän Hengen tiellä, hänen unielämänsä muuttuu, hän panee merkille, että hänen unensa tulevat erikoisiksi, hän elää siinä maailmassa ja myös niin, että hän on unessa tekemisissä maailman ja olosuhteiden kanssa, jotka ovat erilaisia kuin täällä ja hän tulee tekemisiin tuntemattomien ihmisten kanssa. Unet tulevat usein profeetallisiksi, hän näkee edeltäkäsin, mitä tulee tapahtumaan. On kuin unitajunta olisi varustettu uudella aistilla. Unielämä tulee erikoisen kiintoisaksi. Tahdon nyt ainoastaan kiinnittää huomion siihen, mitä ominaisuuksia ihmisen pitää kasvattaa itsessään tuon unielämän suhteen ja millä tavalla ne ominaisuudet heijastuvat hänen päivätajunnassaan, sillä totuu-

denetsijä ja Pyhän Hengen tiellä kulkija ei suinkaan tyydy siihen, että hänen unielämänsä muuttuu itsestään hauskaksi ja ihanaksi, että se tulee hänelle kuin nautinnoksi, että hän mielellään nukkuu ja näkee unta, vaan hän tietää, että Pyhän Hengen täytyy täyttää kaikki hänen tajuntatilansa. Ja hän kysyy itseltään, mitä hänen tulee unitilassaan tehdä. Hän kysyy: mitä tulee oppia unitajunnan suhteen? Ja hän muistaa, että siveellinen periaate on veljesrakkaus. Ja se mittapuunaan hän kysyy: mitä ominaisuuksia minun tulee kehittää itsessäni unitajunnan suhteen? Ja vaikka ne ominaisuudet siellä päin ottaisivat erilaisia psykologisia, fenomenisia muotoja, ne kuitenkin ilmenevät hänen päivätajunnassaan, esiintyvät määrätynlaisina, ja hän tietää, mitä hänen tulee kehittää itsessään unielämänsä suhteen. Ja ensimmäinen on silloin ankaruus itseään kohtaan. Kun hän näkee unta ja unielämä tulee rikkaaksi, niin hän panee erikoisesti merkille, onko hän siinä itse viisas, hallitseeko hän itse itseään, osaako hän kieltäytyä, olla ankara itselleen, täydellisesti veljellinen, täysin hyvä, puolueeton, epäitsekkäs, puhdas tuossa unielämässä. Ja hän tietää, että hänen on se opittava, hänen täytyy olla unielämässä ankara itselleen. Vaikka hän olisi tässä päivätajunnassa, näkyväisessä elämässä, saavuttanut jonkinlaisen vallan itsensä yli ja täällä osaisi helposti kieltäytyä monenlaisista seikoista, hän panee merkille, osaako hän unielämässä, onko hän siinä yhtä voimakas, yhtä hillitty. Jos hän ei ole, kaipaa hän sitä ominaisuutta. Ja se ominaisuus on, että hän osaa olla ankara itselleen unielämässä. Ja päivätajunnassa täytyy hänen kasvattaa itseään siihen.

Sitten on toinen ominaisuus myöskin, jonka hän pian huomaa välttämättömäksi tässä unielämässä, että hän on toisten suhteen, elävien olentojen suhteen, viisas ja luja. Hän aivan kuin ymmärtää että hänen itsensä tulee oppia olemaan lankeamatta minkäänlaiseen kiusaukseen unielämässä, mutta hän ymmärtää sitten vielä seuraavan seikan, ettei ole ainoastaan se riittävää, ettei hän itse lankea kiusauksiin, vaan hänen täytyy olla niin luja, voimakas ja jalo, että hänen täytyy osata auttaa toisia esimerkillä,

sanalla ja työllä siinä unielämässä. Eikä hänen tarvitse tietää muuta kuin, että hän elää omassa unimaailmassaan ja näkee unia, mutta hänen täytyy oppia käyttäytymään oikein unielämässä.

Tämä on verrattain vaikea läksy ihmiselle. Hänen täytyy olla luja itseään kohtaan sekä auttaa toisiakin lankeamasta kiusauksiin. Se on toisin, kuin näkyväisessä maailmassa. Tässä ei ihminen voi estää toisia lankeamasta kiusauksiin; vaikka hän voi sanoa ja neuvoa, ei hän voi tehdä sitä liiaksi, sillä jos ihminen liiaksi sanoo toisille, ei siitä tule mitään. Jokainen nainen tietää, että jos hän saarnaa miehelleen, joka tulee myöhään kotiin, ei mies siitä parane, päinvastoin. Miehellä on oma luontonsa, naisen täytyy ymmärtää, että veljeys on tässä elämässä ainoa, hänen täytyy olla iloinen ja aina tyytyväinen, silloin hän voittaa miehensä. Ehkä on joku mies niin hyvä, että ottaa saarnasta oppia, mutta se ei ole tavallista. Tässä elämässä kaikki paranee anteeksi antaen. Mutta toisessa elämässä, unimaailmassa, meidän täytyy auttaa toisia, siellä täytyy olla luja ja auttavainen. Se on kokolailla vaikeaa oppia, kun ei sitä saa sotkea näkyväiseen maailmaan. Tämä on toinen ominaisuus, joka ihmisen täytyy saavuttaa, nim., että hän aina auttaa. Päivätajuntaan se heijastuu siinä, että hän auttaa ja hänen halunsa on auttaa, vaikka hän tässä ei toru, moiti ja saarnaa, niin hän näkymättömästi yhtämittaa saarnaa, auttaa ja nostaa. Ja se täytyy hänen tehdä unimaailmassa.

Ja kolmas ominaisuus, joka silloin hänen unielämässään kehittyi ja joka heijastuu tähän näkyväiseen maailmaan, on rauha, rauhallinen mielentila, joka ei hätäänny, joka on situationin herra, joka säteilee rauhaa ympärilleen. Ja merkillistä kyllä, ihminen unielämässään tulee silloin niin tietoiseksi, itsetietoiseksi, että hän tulee aivan kuin vakuutetuksi siitä, että tämä on nyt toinen maailma, toinen elämä, se elämä, jonka hän elää näkyväisen elämän ohella. Siinä hän tekee työtä, vaikuttaa ja toimii, ja se on luonnollisesti omalla tavallaan objektiivinen. Hän saa paljon todistuksia siitä. Se hänen unielämänsä ei ole rajoittunut hänen

omaan auraansa, vaan hän joutuu tekemisiin toisten olentojen kanssa. Se on elävää elämää, hän ottaa vastaan opetuksia, tietoja, hän ohjaa toisia, neuvoa ja opettaa. Ja kuitenkin hän ymmärtää koko ajan, että se on symbolia, sittenkin symbolia, vaikka se on objektiivista ja todellista. Vaikka hän siis on tavallaan ulkopuolella ruumistaan, ainakin siinä merkityksessä, ettei hän ole tämän oman ruumiinsa sitoma, vaan joutuu ajatusten ja tunteitten maailmassa tekemisiin toisten ajattelevien ja tuntevien olentojen kanssa, se sittenkin on symbolia.

Tämä on erittäin tärkeä havainto, ymmärtäminen, minkä totuudenetsijä saavuttaa. Hänestä ei tule siis semmoista astraalista kulkijaa, joka eläisi unimaailmassa ja pitäisi, että se maailma on paljon todellisempi kuin tämä, vaan hänen tietää koko ajan, että se on symbolia, vaikka se on todellista. Mutta se ei ole todellista siinä merkityksessä, kuin tämä tämä fyysillinen todellisuus ja kuin myöskin henkinen elämä ja henkimaailma on tuleva todelliseksi.

Mutta sitten hän tulee tekemisiin salatajunnan kanssa. Tässä on myöskin kolme ominaisuutta, ja ne ovat silloin semmoisia, että siinä taas tulee ihmiselle selvemmin näkyviin, mikä on objektiivisuus astralisessa merkityksessä. Mitä on semmoinen tajunta, joka todella on olemassa ruumiin ulkopuolella, sillä kun ihminen tässä salatajunnassa kehittää ominaisuuksia itsessään, se objektiivisesti tapahtuu aivan kuin ulkopuolella ruumista? Se on heitetty tähän päivätajuntaan, ja tässä päivätajunnassa emme osaa puhua kuin psykologisesta vaikutuksesta tässä päivätajunnassa, mutta samalla se on elämää, jota eletään objektiivisesti ulkopuolella ruumista. Kaikki tämän salatajunnan elämä on yhteydessä sen merkillisen ilmiön kanssa, jota voimme nimittää kahtiajaoksi ihmisen sieluelämässä. Ensimmäinen ominaisuus siinä heijastuu tähän fyysilliseen tajuntaan sillä tavalla, että ihminen näkee itsensä olentona, joka on ulkopuolella häntä itseään, minäpersonallisuutta tässä, näkee sen puutteellisuuksia ja vikoja, mutta ei joudu tunnelmiin siitä, vaan rauhallisesti, objektiivisesti katselee

itseään. Hänessä on kuin kahtiajako, ja hän osaa arvostella puolueettomasti itseään, jota hän ei ole ennen osannut tehdä. Ja samalla, kun tämä kahtiajako tapahtuu päiväajunnassa, samalla hän yöllä alkaa aste asteelta ikäänkuin herätä tietoiseksi ulkopuolella fyysillistä ruumistaan, mutta ei niinkuin unessa, jolloin hän saattaa olla oma itsensä, vaan sillä tavalla herää tietoisuuteen itsestään, että hän myöskin näkee ruumiinsa, hän astuu ulos ruumiistaan ja näkee sen ja tulee täyteen selvyyteen ja tietoisuuteen siitä, että hän on olemassa fyysillisestä ruumiistaan huolimatta. Hän ratkaisee jollakin tavalla kuolemattomuuden probleemin, hän on vakuutettu siitä, ettei hän kuole, koska hän voi jättää fyysillisen ruumiinsa ja lähteä ulos. Ja hän tekee semmoisia havaintoja, että hän jättää ruumiinsa tuohon ja lähtee ovesta tai ikkunasta ulos, mikään ei tee hänelle esteitä, hän lähtee kadulle ja ehkä hänen siellä kulkiessaan jotain tapahtuu, ehkä syttyy tulipalo. Hän katselee sitä, panee mieleensä joitakin yksityiskohtia ja ihmisiä, jotka siellä ovat. Muut eivät tietysti hänestä mitään tiedä. Ja sitten aamulla herätessään hän ottaa sanomalehden ja huomaa, että todella kaikki on, niinkuin hän näki. Eikä hänen tarvitse olla täällä Helsingissä yöllä, hän voi lähteä vaikka Messinaan, ja parin päivän perästä hän lehdistä näkee, että niin on, kuin hän siellä näki. Ihmisellä käy kuin miekka läpi, hän ottaa kuin jotain ruumiistaan ulos, eetteriä, ja on toinen olento ulkopuolella fyysillistä ruumistaan. Ja hän panee merkille, että se toinen ominaisuus, mikä sitten pitää hänessä kehittyä salatajunnassa, ja mikä heijastuu myöskin päiväajuntaan, on se, että hän aina vaikuttaa rauhoittavasti ihmisiin, yhteensitovasti. On aivan kuin hän salatajunnassaan joutuisi tekemisiin asioiden kanssa, jotka meidän kielessämme merkisevät riitaa, epäsovua, taistelua, sota. Tuossa toisessa olotilassa hän saa tehdä merkillistä työtä siinä suhteessa, poistaa sota, riidan, taistelua, edistää veljeyttä. Se heijastuu tähän päiväajuntaan sillä tavalla, että hän uskoo vahvasti harmoniaan, veljeyteen, rauhaan ja tekee työtä sen puolesta ja vaikuttaa itse rauhoittavasti

ihmisiin. Tämä hyvin huomattava ja merkillinen ominaisuus ja sen yhteydessä käy monenlaiset yliaistilliset kokemukset.

Yhdeksäs ominaisuus eli kolmas tässä tajunnassa, salatajunnassa, on siinä, että ihminen silloin vähitellen kehittyy kirkkaaksi olennoiksi, loistavaksi, kristallintapaiseksi olennoiksi, jonka olemus on totuutta, rakkautta, puhtautta ja rauhaa ja kaikkea hyvää ja niin voimakkaasti, että yksilöllinen ihminen ikäänkuin loistaa, ei ruumiillisesti tässä fyysisessä olomuodossaan, vaan se heijastuu tähän ainoastaan voimana, rauhallisena, hyvää tekevänä voimana, mutta siinä toisessa olotilassa, ruumiin ulkopuolella, hän on erittäin loistava olento, sentähden että se suuri läksy, minkä hän tässä oppii, on: hän kieltäytyy mustasta magiasta. Ollessaan ruumiin ulkopuolella, hän joutuu tekemisiin koko ajan sen maapallon hengen kanssa, joka on mustaa inspirationia. Vaikka paha kyllä on ihmisessä itsessään ja ihminen ei kärsi muusta pahasta, kuin siitä, mikä on hänessä itsessään, on paha olemassa tässä maapallossa sentähden, että maapallon henki auttaa täällä kehittyviä sieluja sillä tavalla, että asettaa heidät pahan kouluun. Se on mustaa inspirationia tässä maapallolla. Ja kun ihminen joutuu ruumiin ulkopuolelle, hän joutuu suuren kiusauksen valtaan, ellei hän ole kasvattanut itseään niin, että voi voittaa. On kuin henkiolento sanoisi hänelle: „noudata minun neuvojani, niin saat hallita koko maapalloa; anna kätesi minulle ja seiso minun puolellani“. Ihmisen on täytynyt kasvattaa koko ajan itseään, niin ettei hänellä ole houkutusta pahaan, hän ei tahdo mitään semmoista, vaan „mene pois Saatana!“ Ja Saatana iloitsee silloin suuresti.

Nämä kokemukset voivat kestää kymmeniä ruumistuksia, jolloin ihminen kieltäytyy kiusauksista, joita heitetään hänen eteensä. Kun ihminen kieltäytyy kaikesta pahasta, silloin hän samassa määrin tulee tuommoiseksi kirkkaaksi olennoiksi, joka ei lankea pahaan. Hän on saavuttanut silloin ne yhdeksän ominaisuutta, jotka kuuluvat Pyhän Hengen tien kulkijalle. Kun hän on kieltäytynyt mustasta magiasta, on ehdottomasti omaksunut

hyvän kokonaan, hän voi astua ahtaasta portista sisälle ja tulla taivastenvaltakuntaan ja Kristuksen yhteyteen. Silloin alkaa hänen kulkunsa Golgatalle.